

Arrest

nr. 174 954 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-L. BROCORENS *loco* advocaten J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit, bent u afkomstig van Bagdad en bent u een sjiïet van Arabische origine. In januari 2013 begon u te werken voor het parlementslid Bahaa Al Araji. U stond samen met een dertigtal anderen in voor zijn veiligheid en was belast met allerlei soorten werkjes. In oktober 2014 werd Al Araji Vice Eerste Minister van Irak. De strijd met IS (Islamitische Staat) was aan de volle gang. Er werd aan u en enkel van uw collega's de vraag gesteld of jullie zich wilden aansluiten bij de veiligheidsdiensten, jullie kregen een officiersrang en zouden beter worden betaald. Met dit in het vooruitzicht stemden jullie in. Op 4 februari 2015 ging u aan de slag bij de veiligheidsdiensten, in totaal nam u deel aan drie veiligheidsmissies.

Toen er echter van jullie verlangd werd dat jullie ook mensen zouden vermoorden wilden u en uw vriend Haidar niet meer deelnemen. Jullie gingen dit melden aan het hoofd van het veiligheidsteam van Al Araji en zeiden hem dat jullie terug jullie voormalige post wilden opnemen. De man vertelde jullie echter dat dat niet kon en dat jullie de bevelen dienden op te volgen. U en Haidar lieten verstaan dat jullie dan niet meer aan de operaties zouden deelnemen en gingen de volgende dag niet meer werken. Dezelfde dag, 15 maart 2015, in de namiddag werd u door Haidar's broer gebeld, hij vertelde u dat Haidar was vermoord. Uw vader raadde u aan zich meteen in veiligheid te brengen. Wat u deed. U vluchtte naar een vriend in de wijk Al-Mansour. Uw vriend hielp u met uw vlucht en de verkoop van uw auto om uw reis te betalen. Op 23 maart 2015 verliet u Irak en reisde naar België waar u op 30 maart aankwam en dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende de documenten voor: uw originele identiteitskaart en nationaliteitsattest; een scan van uw bewonerskaart; twee gehomologeerde kopieën van een huwelijksakte (religieus en gerechtelijk); een scan van uw rantsoenkaart; scans van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen; drie originele werkbadges; een originele briefomslag; een originele 'airway bill' en een insteekgeheugen met foto's.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw vluchtmotieven.

Er dient vooreerst op te worden gewezen dat uw verklaringen met betrekking tot de opdrachten die u uitvoerde samen met de veiligheidsdiensten en omstandigheden waarin deze plaatsvonden uitermate tegenstrijdig zijn. Zo zei u aanvankelijk dat u werd meegestuurd met de veiligheidsdiensten om enkel te observeren. Het was uw taak om vervolgens de verslagen over te maken aan de heer al Araji, via het hoofd van zijn privé-veiligheidsteam, kapitein Ali. Deze observaties waren, zo stelde u, wat er officieel van u verlangd werd. U stelde letterlijk dat u in een wijk ging rondrijden en dat u moest opschrijven wat jullie deden (cgvs 05.05.2015, p.12-15). Toen u tijdens uw tweede gehoor de vraag werd gesteld of u ook diende te rapporteren, of u de speciale opdracht gekregen had verslagen te maken, stelde u dat dit niet het geval was en dat u de tijd niet had om speciale opdrachten uit te voeren (cgvs 11.06.2015, p. 7). Er werd u ook gevraagd wat u deed tussen de opdrachten door, of u soms ging patrouilleren? Hoewel u tijdens uw eerste gehoor stelde dat u soms gewoon rondreed zonder dat u naar iets op zoek was stelde u tijdens uw tweede gehoor uitdrukkelijk dat dit niet het geval was (cgvs 05.05.2015, p. 14 en cgvs 11.06.2015, p. 13). Tijdens het eerste gehoor zei u dat u uiteindelijk ook zelf mensen had gearresteerd (cgvs 05.05.2015, p. 14), tijdens uw tweede gehoor zei u dan weer dat dit niet het geval geweest was (cgvs 11.06.2015, p. 6). Hetzelfde dient vastgesteld betreffende het feit of u anderen moorden heeft zien plegen. Tijdens het eerste gehoor zei u dat dit het geval was, tijdens het tweede gehoor zei u dat hiervan nooit getuige bent geweest (cgvs 05.05.2015, p. 14 en cgvs 11.06.2015, p. 6).

De hierboven vermelde vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw samenwerking met de Iraakse veiligheidsdiensten in hoge mate.

Maar ook aangaande andere elementen van uw asielrelaas legde u zeer onaannemelijke verklaringen af. Zo werd er u gevraagd wanneer men voor het eerst wilde dat u mensen vermoordde. Want dit was volgens u uiteindelijk de reden waarom u uw taken niet meer wilde verderzetten en waarom - vermoedelijk - uw vriend Haidar werd vermoord. Tijdens het eerste gehoor zei u nog dat dit enkele dagen vóór de moord op Haidar gebeurde (cgvs 05.05.2015, p. 14). Tijdens het tweede gehoor kon u hierop geen antwoord geven, zo zei u dat het tijdens een opdracht gebeurde, maar kon u niet zeggen dewelke, of waar u was toen men u de eerste maal deze toch wel voor u ontstellende vraag stelde (cgvs 11.06.2015, p. 5-6). Deze omissie in uw verklaringen is uitermate opmerkelijk. Gezien het belang dat deze vraag had voor de verdere gebeurtenissen mag er worden aangenomen dat u hier meer over kan vertellen en nog vrij precies zou weten wanneer u hiermee werd geconfronteerd. Dat dit niet het geval is, laat andermaal toe te twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien krijgt men een dergelijke vraag niet elke dag gesteld en speelde dit alles zich slechts enkele maanden voor het gehoor af. U stelde aanvankelijk ook dat er vier personen van bij het veiligheidsteam van Al Araji naar de veiligheidsdiensten werden gestuurd (cgvs 05.05.2015, p. 12-13), nl. u, uw vriend en twee broers. Tijdens uw tweede gehoor stelde u daarentegen dat het om vijf personen ging in totaal, waaronder drie broers in plaats van twee (cgvs 11.06.2015, p. 11). Er dient nogmaals te worden opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt zich amper drie tot vier maanden voor het gehoor op het CGVS afspeelden, bovendien werkte u reeds enkele jaren voor Al Araji, het is dan ook volkomen onbegrijpelijk dat u zich hierin zou vergissen.

Na al het voorgaande kan er onvoldoende geloof worden gehecht aan uw verklaringen en heeft u uw beweerd vrees voor vervolging, omwille van het weigeren van een order van Al Araj, geenszins aannemelijk gemaakt.

De documenten die u toonde zijn niet van die aard bovenstaande conclusie te wijzigen. Immers, uw originele identiteitskaart en nationaliteitsbewijs; de gehomologeerde kopieën van uw huwelijksakten; de scans van uw bewonerskaart, de rantsoenkaart, en van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw vrouw en kinderen houden geen verband met de elementen in uw asielrelaas en vormen enkel een indicatie van uw Iraakse nationaliteit en identiteit, wat hier niet ter discussie staat. Wat betreft uw werkbadges dient te worden opgemerkt dat documenten enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een geloofwaardig asielrelaas. Bovendien blijken sommige badges nogal slordig te zijn opgesteld (oa. staat op een van de badges "parllment" geschreven, op een andere "rrpuplic"), wat toch enige twijfels doet rijzen omtrent de herkomst van deze stukken. De briefomslag en de 'airway bill' tonen op zich dan weer enkel aan dat de documenten u vanuit Bagdad door uw schoonmoeder werden toegestuurd. Aangaande de foto's en twee korte video's op het insteekgeheugen zijn op zichzelf nietszeggend. Ze tonen u vooral in kostuum of bij enkele witte terreinwagens. Er zijn enkele foto's waarop u in uniform staat, en in een van de video's zit u in een hummer. Er dient te worden opgemerkt dat het dragen van een uniform op zich niet aantoon dat u met het leger aan gevoelige operaties hebt deelgenomen, uniformen zijn immers zeer gemakkelijk verkrijgbaar. Dat u zichzelf filmt in uniform in een hummer is ook geen bewijs aangezien de omstandigheden waarin dit is gebeurd totaal onduidelijk zijn.

Tot slot, naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder

zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische militieën geleid. De aanwezigheid van deze militieën heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische militieën op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een "appreciatiefout" en op de schending van artikelen 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", "het beginsel van tegensprekelijkheid en van de

rechten van verdediging” en artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de situatie in Bagdad. Volgens verzoeker zijn er in dit kader (substantiële) onregelmatigheden in verband met het administratief dossier. De informatie van het CGVS werd niet gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimaal vereiste vermeldingen. Daardoor acht verzoeker *“het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging”* geschonden. Verzoeker citeert artikel 26 PR CGVS en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en van de Raad van State. Volgens hem beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de verplichtingen van artikel 26 PR CGVS. Verzoeker haalt in dit kader aan dat van enkele bronnen de contactgegevens, referenties en precieze samenvatting in de landeninformatie in het administratief dossier niet of onvoldoende worden weergegeven. Bijgevolg bevindt hij zich in de onmogelijkheid om zich hiertegen te kunnen verdedigen. Verzoeker verwijst nogmaals naar rechtspraak van de RvV en de Raad van State.

Waar wordt verwezen naar mensen die terugkeren naar Bagdad, voert verzoeker aan dat niet wordt vermeld om hoeveel mensen het gaat, welk profiel zij hebben en in welke omstandigheden zij zijn teruggekeerd. Op bladzijde 46 van de *“COI Focus”* van 6 oktober 2015 kan men lezen dat niet werd geantwoord op de vraag tot informatie. Er zijn dus geen bronnen die wijzen op vrijwillige terugkeer. De ervaring leert dat veel terugkeerders wanhopig zijn voor hun familie en terugkeren om hun familie te beschermen. Dit blijkt uit een mail van 11 februari 2016 van een sociaal assistent over een asielzoeker uit Bagdad. Gelijkaardige gevallen worden gestaafd door gelijkaardige gebeurtenissen in bijlage. Verzoeker stelt dat veel mensen geen andere keuze hadden buiten terugkeren naar Irak gelet op het aantal weigeringen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd steeds meer nadruk gelegd op vrijwillige terugkeer, die voordeliger is dan gedwongen terugkeer. Men vindt echter geen informatie over de omstandigheden waarin de terugkeerders nu verblijven en over de vraag of zij gevlucht zijn naar een ander land. Verder wijst verzoeker op een artikel van de morgen en leidt hij hieruit af dat de terugkeer niet exact wijst op een vrijwilligheid om terug te keren naar Bagdad en op een aangenaam en veilig leven aldaar. Om deze redenen kunnen de terugkeercijfers niet als basis dienen om te oordelen dat de situatie in Bagdad redelijk veilig zou zijn.

Dat het openbare leven in Bagdad niet is stilgevallen en dat Bagdad een functionerende grootstad is, doet volgens verzoeker verder geen afbreuk aan het reëel risico aldaar en betekent niet dat het niveau van geweld niet van die aard is dat men ernstig risico loopt om slachtoffer te zijn van aanslagen louter door aanwezig te zijn in de stad. Het leven gaat inderdaad voort maar er vallen veel slachtoffers en doden en het leven is uiterst gevaarlijk. In een stad met 7 miljoen inwoners kunnen moeilijk alle activiteiten stilliggen. De meeste mensen weigeren binnen te blijven om de geweldenaars geen gelijk te geven. Dit blijkt ook uit de actualiteit in andere grote steden waar terreuraanslagen werden gepleegd. Verzoeker verwijst naar een artikel van *Le Soir*. Verzoeker stelt nog dat de streek rond de stad oorlogsgebied is en betoogt dat de bevolking daardoor moeilijk massaal kan vluchten.

Verzoeker wijst erop dat een wiskundige redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het gebied en het aantal personen niet aanvaard mag worden om het risico te analyseren.

Verzoeker geeft een overzicht van de in de landeninformatie in het administratief dossier opgesomde incidenten in juni en juli 2015. Het aantal incidenten in augustus 2015 is enorm hoog en bijna alle slachtoffers zijn gewone burgers. Het gaat om arbitrair geweld. Verzoeker verwijst naar informatie van het *“UN News Centre”* over het aantal burgerdoden in Irak en Bagdad in oktober. Vele bronnen, waaronder de VN en Musings on Iraq, benadrukken dat het werkelijke aantal slachtoffers niet bekend is en hoger ligt dan de gecommuniceerde cijfers.

Verzoeker citeert voorts een passage uit de landeninformatie in het administratief dossier inzake de herintrede van de sjjiitische milities in Bagdad.

Verzoeker verwijst naar een kaart van de *“Huffington Post”* waarop de aanslagen in Bagdad tussen 2003 en 2014 worden weergegeven. Er is geen buurt waar de voorbije tien jaar geen aanslag werd gepleegd.

Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner riskeert om slachtoffer te worden van een aanslag. Van enige vorm van bescherming is blijkens de informatie van verweerder geen sprake.

Verzoeker citeert uit een persartikel van 15 oktober 2015 waarin kritiek wordt geuit op de beslissing van het CGVS dat de meeste Irakezen uit Bagdad zonder risico kunnen terugkeren.

Volgens verzoeker is het onduidelijk op basis waarvan het CGVS beslist dat het geweld niet dermate ernstig is dat artikel 48/4, § 2, c) kan worden toegepast.

Verzoeker wijst er voorts op dat de informatie in het administratief dossier beperkt is tot september 2015. Hij betoogt dat het geweld sedert oktober 2015 niet is gestopt. Bagdad was de meest dodelijke regio van Irak in deze maand. Een verslag van het *"Institute for the Study of War"* van 19 november 2015 vermeldt recente aanslagen van IS in Bagdad. Op 4 januari 2016 werden in Bagdad twee mensen vermoord in anti-soennitische aanslagen. De spanningen tussen soennieten en sjiïeten zijn vergroot. Het vermoeden heerst dat er in de komende maanden nog meer slachtoffers zullen zijn in het kader van etnische spanningen. Dit wordt bevestigd in een artikel van 6 januari 2016. Verzoeker verwijst tevens naar een aanslag op een groot winkelcentrum op 11 januari 2016. De situatie blijft maar escaleren. Verzoeker verwijst naar een aanslag op 28 februari 2016 in Sadr City en een aanslag op 6 maart 2016 nabij Hilla. Experts benadrukken dat de aanslagen zullen toenemen, met gewone burgers als doelwit. Sinds de aanslag van 12 maart wordt er gevreesd voor het gebruik van chemische wapens door IS. Ook extreem beangstigend is de recente beslissing om een muur te bouwen rond de stad om deze te beschermen tegen terroristische aanslagen. Burgers van Bagdad zullen zich opgesloten voelen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit bijdragen van Musings on Iraq van januari en februari 2016. Tevens citeert hij uit enkele persartikels.

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn individuele omstandigheden. Er moet rekening worden gehouden met zijn voormalige werkzaamheden voor de overheid en met het gegeven dat hij met het leger en de politie huiszoekingen deed. Verzoeker legde veel elementen en documenten neer ter staving van zijn relaas. De bestreden motivering is grotendeels gebaseerd op *"misverstanden en subtiliteiten"*. Dit is overdreven formeel, rekening houdend met het feit dat verzoekers verklaringen vertaald dienden te worden en met het feit dat verzoeker een duidelijk trauma onderging.

Verzoeker heeft zelf niemand gearresteerd. Hij legde uit dat hij aan arrestatie-opdrachten meedeed maar niet dat hij zelf iemand arresteerde. Verzoeker verwijst naar zijn gezegden bij het CGVS en stelt dat het CGVS een appreciatiefout beging. Voorts vindt het volgens verzoeker geen steun in het dossier dat hij zou hebben verklaard dat hij anderen moorden zag plegen.

De andere motieven van de bestreden beslissing rusten op de subjectieve verwachtingen van het CGVS in verband met wat en hoe verzoeker zich bepaalde elementen had moeten herinneren. Dit is uiterst subjectief en houdt geen rekening met verzoekers mentale toestand toen en heden.

Verzoeker benadrukt dat hij veel informatie heeft verschaft en veel verklaringen heeft afgelegd die door het CGVS niet worden tegengesproken. Het CGVS beperkt zich tot een subjectieve lezing van zijn verklaringen. Het relaas wordt bovendien gestaafd door talrijke documenten.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker algemene informatie en persartikels omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad bij het verzoekschrift (bijlagen 3-11, 13-22). Tevens voegt hij informatie omtrent terugkeerders bij het verzoekschrift (bijlage 12).

2.1.3. Ter staving van zijn relaas, legt verzoeker ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota de kopieën neer van een overlijdensakte, een arrestatiebevel, een badge en verschillende foto's (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.2.1. Verweerder legt op 17 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER"* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier.

Het betreft de *COI Focus "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *Musings on Iraq* (rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.3.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van *"het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging"* en artikel 26 PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301; RvS 2 juni 2016, nr. 11.982 (c)). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde *"COI Focus"* – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de *"COI Focus"* gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet worden gespecificeerd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak *'Sufi and Elmi v. the United Kingdom'* (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

"233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources' operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources' conclusions with the remainder of the available information. Where the sources' conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it." (vrije vertaling: "Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.")

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde "COI Focus" informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde "COI Focus" werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.7. Verzoeker tracht de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen vooreerst toe te schrijven aan vertaalproblemen. Verzoeker kan in deze echter hoegenaamd niet volstaan met de algemene stelling dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zijn verklaringen vertaald dienden te worden. Verzoeker laat na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin betreft hij dit betoog concreet op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing. Bovendien gaf verzoeker tijdens zijn gehoren bij het CGVS aan dat hij de tolk goed begreep, formuleerde hij geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie en stelde hij aan het einde de tolk goed te hebben begrepen (administratief dossier, stuk 6, p.1-2, 14; stuk 11, p.1-2, 15). Verder blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen inzake de vertaling of communicatie worden afgeleid.

De algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing evenmin ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van enig trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van de gehoren bij het CGVS, blijkt uit de gehoorverslagen dat de gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker stelt dat hij zich kort voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst heeft aangesloten bij de veiligheidsdiensten, dat hij er deelnam aan enkele opdrachten en dat hij er ingevolge zijn weigering om mensen te vermoorden problemen kende en zijn land verliet.

Verzoeker legde blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing echter manifest tegenstrijdige verklaringen af over zijn beweerde activiteiten voor en in samenwerking met de veiligheidsdiensten.

Zo blijkt dat hij tijdens het eerste gehoor bij het CGVS duidelijk aangaf dat het bij opdrachten zijn officiële taak was om te observeren, schriftelijke verslagen te maken en te rapporteren aan al Araj. Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS ontkende hij echter uitdrukkelijk dat hij verslagen diende te maken en diende te rapporteren.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat hijzelf en zijn collega's soms patrouilleopdrachten uitvoerden. Hij gaf immers aan dat zij in een wijk gingen rondrijden zonder naar iets op zoek te zijn (administratief dossier, stuk 11, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS ontkende verzoeker echter dat zij soms patrouilleopdrachten uitvoerden. Tevens ontkende hij zijn eerdere, nochtans duidelijke verklaringen (administratief dossier, stuk 6, p.13).

Verder blijkt uit zijn verklaringen tijdens het eerste gehoor weldegelijk dat verzoeker aldaar duidelijk aangaf dat hij mensen vermoord zag worden. Zo gaf hij aan: "*De raed, want iedere keer als ik met hem ging...als we mensen zagen, vermoorden gingen we weg, en hij heeft mij gevraagd waarom ik geen deelnam met de anderen*". Even verder stelde hij bovendien: "*Want we gingen met het leger of de politie als er explosieven bericht werden, als ze dit deden begonnen ze mensen te vermoorden, ook als er niets vonden of als er niets was (...)*" (administratief dossier, stuk 11, p.14). Tijdens het tweede gehoor ontkende verzoeker echter meermaals dat hij mensen vermoord zag worden (administratief dossier, stuk 6, p.6).

Voorts verklaarde verzoeker tijdens het eerste gehoor bij het CGVS weldegelijk dat hij mensen arresteerde.

Hij gaf immers aan: *“Aan alle opdrachten, moorden, arrestaties,...Ik heb ook arrestaties gedaan”* (administratief dossier, stuk 11, p.14). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS ontkende verzoeker echter ooit mensen te hebben gearresteerd (administratief dossier, stuk 6, p.6).

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Maar ook aangaande andere elementen van uw asielrelaas legde u zeer onaannemelijke verklaringen af. Zo werd er u gevraagd wanneer men voor het eerst wilde dat u mensen vermoordde. Want dit was volgens u uiteindelijk de reden waarom u uw taken niet meer wilde verderzetten en waarom - vermoedelijk - uw vriend Haidar werd vermoord. Tijdens het eerste gehoor zei u nog dat dit enkele dagen vóór de moord op Haidar gebeurde (cgvs 05.05.2015, p. 14). Tijdens het tweede gehoor kon u hierop geen antwoord geven, zo zei u dat het tijdens een opdracht gebeurde, maar kon u niet zeggen dewelke, of waar u was toen men u de eerste maal deze toch wel voor u ontstellende vraag stelde (cgvs 11.06.2015, p. 5-6). Deze omissie in uw verklaringen is uitermate opmerkelijk. Gezien het belang dat deze vraag had voor de verdere gebeurtenissen mag er worden aangenomen dat u hier meer over kan vertellen en nog vrij precies zou weten wanneer u hiermee werd geconfronteerd. Dat dit niet het geval is, laat andermaal toe te twijfelen aan de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien krijgt men een dergelijke vraag niet elke dag gesteld en speelde dit alles zich slechts enkele maanden voor het gehoor af. U stelde aanvankelijk ook dat er vier personen van bij het veiligheidsteam van Al Araji naar de veiligheidsdiensten werden gestuurd (cgvs 05.05.2015, p. 12-13), nl. u, uw vriend en twee broers. Tijdens uw tweede gehoor stelde u daarentegen dat het om vijf personen ging in totaal, waaronder drie broers in plaats van twee (cgvs 11.06.2015, p. 11). Er dient nogmaals te worden opgemerkt dat de feiten die u aanhaalt zich amper drie tot vier maanden voor het gehoor op het CGVS afspeelden, bovendien werkte u reeds enkele jaren voor Al Araji, het is dan ook volkomen onbegrijpelijk dat u zich hierin zou vergissen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Redelijkerwijze mocht van hem weldegelijk worden verwacht dat hij de vraag om mensen te vermoorden op een spontane, precieze en consistente wijze in de tijd zou kunnen situeren. Eveneens mocht worden verwacht dat hij coherente verklaringen zou afleggen over het aantal personen waarmee hij werd overgeplaatst naar de veiligheidsdiensten.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde overplaatsing naar en samenwerking met de veiligheidsdiensten. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hij in dit kader zou hebben ondervonden en die hem ertoe zouden hebben genoopt het land te verlaten.

De documenten in het administratief dossier, waaronder de badge waarvan ter terechtzitting een kopie wordt neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 13, administratief dossier, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaald, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De documenten die verzoeker benevens de voormelde badge neerlegt ter terechtzitting (rechtsplegingsdossier, stuk 13) zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

De overlijdensakte wordt slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) dat met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Samen met de vaststelling dat dit stuk niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van een geloofwaardig relaas, kan aan deze overlijdensakte bijgevolg niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Ook het arrestatiebevel wordt slechts neergelegd in de vorm van een gemakkelijk te manipuleren kopie. Verder blijkt uit de voormelde informatie dat ook met zulke documenten in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Dient voorts te worden vastgesteld dat de hoofding van het arrestatiebevel een opvallende spelfout bevat. Hierin wordt het woord *“Deputy”* immers verkeerd weergegeven als *“Deput”*. Voorts is het opvallend dat het laatste deel van de naam van de vice-eerste minister in deze hoofding foutief wordt weergegeven als *“Aaraji”* in plaats van *“Araji”*. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dit document nergens enige stempel of enig kenmerk bevat aan de hand waarvan de authenticiteit en de herkomst van dit stuk kunnen worden nagegaan, zodat het in wezen kan zijn opgesteld door om het even wie met een computer. Mede in acht genomen dat dit stuk niet wordt neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, kan hieraan bijgevolg niet de minste bewijswaarde worden toegekend. De neergelegde foto’s worden eveneens slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën.

Ook foto's zelf zijn overigens gemakkelijk manipuleerbaar en hebben als dusdanig slechts een relatieve bewijswaarde. Hoe dan ook kan uit de neergelegde foto's op generlei wijze worden afgeleid dat verzoeker kort voor zijn vertrek zou zijn overgeplaatst naar en zou hebben samengewerkt met de veiligheidsdiensten. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat hij aldaar de beweerde problemen zou hebben ondervonden.

Voor zover verzoeker nog tracht te laten uitschijnen dat het loutere geven dat hij in het verleden in overheidsdienst zou hebben gewerkt zou volstaan om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dient te worden opgemerkt dat uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 12; administratief dossier, map 'landeninformatie') niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven in overheidsdienst te hebben gewerkt en aanwezig te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielseerlaas, haalde verzoeker voorts geen concrete, aan zijn voormalige beroepsactiviteiten gelinkte problemen aan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielseerlaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielseerlaas aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 12) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht.

Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven.

Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen. De voormelde vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten voorhouden, vormt dit weldegelijk een relevante overweging. Indien voormelde personen werkelijk van mening waren dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich zouden brengen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat zij niet op vrijwillige basis terugkeren naar Bagdad. De ongefundeerde en louter hypothetische bewering dat sommige van de voormelde personen Bagdad mogelijks opnieuw verlieten of er in moeilijke omstandigheden verblijven, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.9. Gelet op de hoger gedane vaststellingen, toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of ernstige schade heeft ondervonden. Derhalve kan hij zich niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS